

ΛΙΝΑ ΜΠΕΝΓΚΤΣΕΝΤΟΤΕΡ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΡΩΤΟΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ CRIMETIME SPECSAVERS

Άναμπελ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΠΙΟ
ΕΥΠΩΛΗΤΟ
ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ,
ΤΟ 2017,
ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 20 ΧΩΡΕΣ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ANNABELLE
Από τις Εκδόσεις Forum, Στοκχόλμη 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άναμπελ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lina Bengtsdotter
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elina Grandin
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Lina Bengtsdotter, 2017
First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden.
Published in the Greek language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Grant Porter, montage
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2854-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2855-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΙΝΑ ΜΠΕΝΓΚΤΣΕΝΤΟΤΕΡ

Άναμπελ

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς*

Στις κόρες μου, Έμπα, Έντι και Ίνγκριντ

*Χρόνια πολλά περάσαν από τότε,
σ' ένα βασίλειο δίπλα στο γιαλό,
που κάποια κόρη ζούσε, τ' όνομά της
Αναμπελ Λη, θα το 'χετ' ακουστό.
Κι η κόρη αυτή μονάχην είχε σκέψη
να μ' αγαπά και να την αγαπώ.*

Αναμπελ Λη, Έντγκαρ Άλαν Πόε*

* Μτφρ. Κ. Παπαδάκης (πηγή: <http://users.sch.gr/symfo/sholio/kimena/xeni/poe.anabel-li.htm>). (Σ.τ.Ε.)

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Η ομίχλη είχε πέσει πάνω από τα λιβάδια, και τα τριζόνια τραγουδούσαν στα χαντάκια. Η κοπέλα παραπατούσε κατά μήκος του χωματόδρομου. Ο πόνος σφυροκοπούσε το εσωτερικό των μηρών της, κάτι έτρεχε από μέσα της. Σκέφτηκε πως θα έπρεπε να κλαίει, αλλά δεν έβγαιναν δάκρυα.

Τι ώρα ήταν; Έντεκα; Δώδεκα; Έβγαλε το κινητό από την τσάντα της. Πλησίαζε δώδεκα και μισή. Η μαμά της θα είχε τρελαθεί. Θα την περίμενε στο άνοιγμα της πόρτας, θα της ταρρακουνούσε τους ώμους και, φωνάζοντας, θα τη ρωτούσε πού ήταν και τότε θα έβλεπε τα σκισίματα, το αίμα και το κατεστραμμένο φόρεμα. Και πώς θα τα εξηγούσε όλα αυτά;

Ήταν τόσο απορροφημένη στις σκέψεις της, ώστε δεν αντιλήφθηκε το άτομο που ήταν μπροστά της, παρά μόνο όταν τους χώριζαν πλέον μερικά μέτρα. Στην αρχή ξεφώνισε, αλλά μετά, όταν είδε το πρόσωπο, ξεφύσηξε από ανακούφιση.

«Εσύ είσαι;» ρώτησε με τρεμάμενη φωνή. «Μου έκοψες το αίμα...»

1

Ήταν αρχές Ιουνίου, και οι νύχτες δεν ήταν ποτέ πολύ σκοτεινές. Ο Φρέντρικ Ρους καθόταν μέσα στο αυτοκίνητο και κοιτούσε τους σκεπασμένους με ομίχλη αγρούς. Ήξερε πως η Άναμπελ συνήθιζε να περνάει από κει, είχε περπατήσει στα δικά της μονοπάτια στο ψηλό χορτάρι. Βέβαια, η Νούρα τής είχε απαγορεύσει να περνάει από κει τις νύχτες, αλλά ο Φρέντρικ ήξερε πως η Άναμπελ το έκανε και την καταλάβαινε. Με τους χρονικούς περιορισμούς της Νούρα, κάθε δευτερόλεπτο ήταν πολύτιμο. Εκείνος ήλπιζε πως σύντομα θα έβλεπε την κόρη του να βαδίζει στο ψηλό χορτάρι φορώντας το λεπτό μπλε φόρεμα που έλειπε από την ντουλάπα της συζύγου του. Η Νούρα είχε ξεσηκώσει θεούς και δαίμονες όταν αντιλήφθηκε πως έλειπε το φόρεμα. Σκέφτηκε για λίγο τη σύζυγό του, το εκρηκτικό ταμπεραμέντο της και το άγχος της. Πάντα είχε άστατο χαρακτήρα και ανησυχούσε. Το πρώτο διάστημα που είχαν αρχίσει να συναντιούνται, θεωρούσε συναρπαστικό το γεγονός ότι εκείνη μπορούσε πάντα να σκαρφίζεται τρομερά σενάρια από καθημερινά συμβάντα. Με το πέρασμα του χρόνου, όμως, η συναρπαστικότητα είχε μετατραπεί σε εκνευρισμό. Και τώρα που καθόταν στο αυτοκίνητο, με τη Νούρα να τον έχει στείλει ακόμα μία φορά για να φέρει στο σπίτι την Άναμπελ, ένιωθε πως σύντομα δε θα άντεχε περισσότερο.

Δεν μπορείς να τους προστατεύεις από τα πάντα, συνήθιζε να λέει, αν και ήξερε πως αυτό εκνεύριζε τη Νούρα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Το γεγονός ότι δεν μπορεί να τους προστατέψει κάποιος απ' όλα δεν αποτελούσε σοβαρό επιχείρημα για να μην τους προστατέψει από κείνα που μπορούσε. Το πρόβλημα ήταν πως είχαν διαφορετικές απόψεις για το έως πού έφταναν τα όρια. Όσον αφορούσε τον Φρέντρικ, η Άναμπελ μπορούσε να γυρίζει στο σπίτι από τους φίλους της μόνη, κι ας ήταν στη μέση της νύχτας. Όταν εκείνος ήταν στην ηλικία της, πήγαινε κι ερχόταν όποτε ήθελε. Θα τρελαινόταν αν κάποιος προσπαθούσε να τον ελέγξει έτσι όπως έκανε η Νούρα με την Άναμπελ. Δεν ήταν καθόλου παράξενο που η Άναμπελ είχε αρχίσει να παραβαίνει τους κανόνες της Νούρα. Το πρόβλημα δεν ήταν η ελευθερία κινήσεων της Άναμπελ, αλλά ο σκληρός έλεγχος που ασκούσε η Νούρα.

Το τίριο, που κάποτε ήταν κατάστημα γενικού εμπορίου, βρισκόταν στην άλλη πλευρά της κατοικημένης περιοχής. Ήταν άδειο επί σειρά ετών και το χρησιμοποιούσε ως χώρο διασκέδασης η νεολαία. Ο Φρέντρικ ήξερε πως πολλοί κάτοικοι του χωριού ήθελαν να κατεδαφιστεί. Και ο ίδιος είχε υπογράψει σ' έναν κατάλογο συλλογής υπογραφών, αλλά το είχε κάνει για τα μάτια του κόσμου. Καταλάβαινε ότι το μόνο που θα επέφερε η κατεδάφιση θα ήταν η μεταφορά της διασκέδασης των νέων κάπου αλλού, πιθανώς ακόμα πιο μακριά από το κέντρο του χωριού.

Πάρκαρε το αυτοκίνητο μπροστά από την κεντρική είσοδο. Στο τζάμι ήταν κολλημένες παμπάλαιες, κιτρινωμένες αφίσες. Ένας πνιχτός ήχος από μπάσο ακουγόταν έως έξω στο αυτοκίνητο. Ο Φρέντρικ έβγαλε το κινητό του για να τηλεφωνήσει στη Νούρα και να ρωτήσει αν η Άναμπελ είχε επιστρέψει στο σπίτι. Δεν είχε την παραμικρή διάθεση να πάει σε μια εφηβική εκδήλωση αν δεν ήταν αναγκασμένος να το κάνει. Τη στιγμή που

ήταν έτοιμος να πατήσει το πλήκτρο, του τηλεφώνησε η Νούρα. Είχε φτάσει στο παλιό κτίριο;

«Τώρα έφτασα».

«Είναι εκεί η Άναμπελ;»

«Τώρα βγήκα από το αυτοκίνητο».

«Πήγαινε μέσα!»

«Αυτό κάνω».

Οι άναρχα φουντωμένοι θάμνοι κατά μήκος της πρόσοψης του κτιρίου ήταν γεμάτοι με άδεια κουτιά μπίρας, γόπες και μπουκάλια. Ο Φρέντρικ μπήκε από την κεντρική είσοδο στη μεγάλη αίθουσα, που κάποτε ήταν κατάστημα γενικού εμπορίου. Του τρύπησε τα ρουθούνια μια οσμή εγκατάλειψης. Στάθηκε για μια στιγμή και κοίταξε το βρόμικο δάπεδο, τον πάγκο με την παλιά ταμειακή μηχανή και τα άδεια ράφια κατά μήκος των τοίχων. Η μουσική βροντούσε από πάνω του. Προχώρησε προς την πόρτα που ήξερε πως οδηγούσε στο διαμέρισμα πάνω από το κατάστημα. Κλειδωμένη. Βγήκε πάλι έξω, έκανε τον γύρο του κτιρίου και πήγε στην άλλη είσοδο. Στη βεράντα κοιμόταν ένας νεαρός με το χέρι μέσα στο παντελόνι του. Ο Φρέντρικ αναγκάστηκε να περάσει από πάνω του για να φτάσει στην πόρτα.

Μόλις μπήκε στο χολ, τον πλημμύρισε μια γλυκιά μυρωδιά. Ακολούθησε τη μουσική προς μια στριφτή σκάλα που οδηγούσε στον πάνω όροφο.

Ζεστά ρούχα, αλλά τόσο κρύος αέρας.

Δεν είναι παράξενο, αφού βλέπω μόνο παλαβούς.

Οχτακόσιοι βαθμοί, μπορείς να με εμπιστευτείς, μπορείς να με εμπιστευτείς.

Ο Φρέντρικ κοίταξε τα πόδια του ακριβώς τη σωστή στιγμή, για να ανακαλύψει πως έλειπε ένα κομμάτι ξύλου στο επόμενο σκαλοπάτι. *Ο κόσμος μπορεί να σκοτωθεί εδώ μέσα, σκέ-*

φτηκε προτού συνεχίσει στα επόμενα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στον πάνω όροφο.

Δύο νεαροί κάθονταν στην κουζίνα γύρω από ένα σκούρο ξύλινο τραπέζι γεμάτο με σταχτοδοχεία, μπουκάλια, αλουμινόκουτα και πακέτα τσιγάρων. Ο ένας από αυτούς κρατούσε ένα μαχαίρι στο χέρι του και χάραζε επίμονα την επιφάνεια του τραπεζιού. Οι φυσιογνομίες ήταν γνωστές, αλλά ο Φρέντρικ δε θυμόταν τα ονόματά τους. Οι νεαροί πρέπει να ήταν λίγο μεγαλύτεροι από την Άναμπελ. Αλλιώς, θα τους ήξερε. Κανέννας τους δεν τον αντιλήφθηκε προτού σταθεί μπροστά τους.

«Ε, εσύ!» είπε αυτός που χάραζε το τραπέζι.

Τώρα είδε ο Φρέντρικ πως επρόκειτο για τον γιο του ιδιοκτήτη του εργοστασίου επεξεργασίας ξύλου. Ήταν ο Σβάντε Λίντερ.

«Έλα, κάτσε και πιες ένα ποτήρι!» του φώναξε. «Αλλά μη δείχνεις τόσο λυπημένος», συνέχισε. «Έχουμε και γαμώ τις εκδηλώσεις εδώ. Όλοι οι άλλοι τα γάμησαν, αλλά εμείς θα συνεχίσουμε μέχρι να βγει ο ήλιος».

«Έχει βγει ήδη, Σβάντε!» είπε γελώντας το αγόρι που καθόταν δίπλα του. Χτύπησε το βρόμικο τζάμι πλάι του. «Γαμώτο, νομίζω πως δεν έδυσσε ποτέ...»

«Είναι εδώ η Άναμπελ;» ρώτησε ο Φρέντρικ.

«Η Άναμπελ;» Τα αγόρια αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Άναμπελ;» επανέλαβε ο Φρέντρικ.

Ο Σβάντε τού χαμογέλασε, με το στόμα γεμάτο καπνό, και είπε πως ήξερε ότι η Άναμπελ γούσταρε τα γερόντια, αλλά δε χρειαζόταν να το παρακάνει. «Που να πάρει ο διάολος, θα μπορούσες να είσαι πατέρας της...»

«Είμαι ο πατέρας της», αποκρίθηκε ο Φρέντρικ. Έκανε μερικά βήματα προς το τραπέζι, νιώθοντας ξαφνικά πως ήθελε να σπάσει τα μούτρα του ηλίθιου που χασκογελούσε.

Τον κοιτούσαν και οι δυο τους.

«Ναι, γαμώτο», είπε ο Σβάντε. «Πράγματι, εσύ είσαι!» Κλότσησε μian άδεια καρτέκλα και ζήτησε συγγνώμη. Δεν ήθελε να

πει... Δεν εννοούσε... Απλώς δεν τον αναγνώρισε. Είχαν πει πάρα πολύ. «Και κάνει και τόση ζέστη, που μπορεί να πεθάνει κανείς από τη δίψα. Γιούνας, δώσ' του ένα ποτό», είπε ο Σβάντε κι έκανε ένα νεύμα προς το αγόρι που καθόταν απέναντί του. «Πήγαινε και φτιάξε κάτι δυνατό. Κουνήσου, ρε άνθρωπε».

«Δε θέλω τίποτε», αποκρίθηκε ο Φρέντρικ. «Απλώς αναρωτιέμαι πού είναι η κόρη μου. Την είδατε;»

«Ήταν αρκετός κόσμος εδώ», απάντησε ο Σβάντε. «Η κατάσταση ξέφυγε αρκετά, ας πούμε. Αρχίσαμε ήδη από τις εφτά, γι' αυτό και οι περισσότεροι τα έφτυσαν. Αλλά ναι, ήταν εδώ, αν και νομίζω πως έφυγε. Έχουν μείνει μερικοί ακόμα πάνω», πρόσθεσε κι έδειξε προς το ταβάνι. «Αν ήμουν στη θέση σου, θα έκανα μια βόλτα εκεί πάνω. Είναι πολλά τα πατώματα!» φώναξε όταν ο Φρέντρικ κατευθύνθηκε προς τη σκάλα. «Κοίτα σε όλα τα δωμάτια, επειδή ο κόσμος βολεύεται όπου να 'ναι!»

Η ένταση της μουσικής δυνάμωνε όσο πιο πάνω ανέβαινε ο Φρέντρικ. Στο επόμενο πάτωμα υπήρχε ένα μεγάλο χολ. Κατά μήκος του ενός τοίχου υπήρχε ένα ενυδρείο. Όταν ο Φρέντρικ πλησίασε πιο πολύ, είδε μια χελώνα να κολυμπάει σε νερό γεμάτο γόπες. *Τι σόι άνθρωποι είναι αυτοί, αναρωτήθηκε, που πετούν γόπες μέσα σ' ένα ενυδρείο;*

Μετά το χολ υπήρχε ένα καθιστικό με σκισμένους πράσινους βελούδινους καναπέδες. Σ' έναν από αυτούς ήταν ξαπλωμένο ένα κορίτσι με ανακατεμένα μαλλιά. Στην αρχή, ο Φρέντρικ νόμισε ότι κοιμόταν, αλλά όταν πήγε πιο κοντά, είδε ότι τα μάτια του κοριτσιού ήταν ορθάνοιχτα.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε.

«Περίφημα...» ψιθύρισε το κορίτσι. «Ευχαριστώ». Ύστερα άρχισε να γελάει και να στριφογυρίζει τα χέρια της. Ο Φρέντρικ σκέφτηκε ότι δεν είχε πει μόνο αλκοόλ. Έπρεπε να μάθει το όνομα της κοπέλας και μετά να την πάει με το αυτοκίνητό του στους γονείς της. Αποφάσισε να το κάνει όταν θα είχε βρει την Άναμπελ.

Θα πεθάνουμε από το κρύο, έχει τόση παγωνιά. Κακόμοιρο παιδί, σύντομα θα είναι ζεστά.

Το στερεοφωνικό ήταν στο επόμενο δωμάτιο. Η μουσική έπαιζε στη διαπασών. Πήρε λίγο χρόνο στον Φρέντρικ να βρει το κουμπί της έντασης και να χαμηλώσει τον ήχο. Κατόπιν συνέχισε, άνοιγε τη μια πόρτα μετά την άλλη, αλλά όλα τα δωμάτια σ' αυτό τον όροφο ήταν άδεια. Έφτασε σ' ένα μικρό χολ με ακόμα μία σκάλα. *Πόσο ψηλό είναι τελικά αυτό το κτίριο; σκέφτηκε. Δεν τελειώνει; Στην κορυφή της σκάλας υπήρχαν δύο πόρτες. Η αριστερή ήταν κλειδωμένη, αλλά η δεξιά άνοιξε όταν πίεσε το πόμολο.*

Το παράθυρο ήταν ανοιχτό, και μια λερωμένη κουρτίνα ανέμιζε στον αέρα. Σ' ένα κρεβάτι στο κέντρο του χώρου, κάτι κουνοίταν ρυθμικά κάτω από μια κουβέρτα.

«Αναμπελ;» είπε ο Φρέντρικ. «Εσύ είσαι;»

«Αι στον διάολο!» Ένα αγόρι έβγαλε το κεφάλι του από την άκρη της κουβέρτας. «Πάρε δρόμο!» είπε. «Μήπως είσαι ανώμαλος; Στριβε!»

«Ψάχνω την κόρη μου. Αναρωτιέμαι απλώς αν η Άναμπελ είναι εδώ». Ο Φρέντρικ παρατήρησε πως το αγόρι τσιτώθηκε μόλις άκουσε το όνομα.

«Όχι. Ιδέα δεν έχω πού είναι».

«Και ποιον έχεις κάτω από την κουβέρτα;»

«Τη Ρεμπέκα», απάντησε το αγόρι. «Δείξε πως είσαι εσύ».

«Εγώ είμαι...» μουρμούρισε η Ρεμπέκα. «Δεν ξέρω πού είναι η Άναμπελ. Είπε ότι θα πήγαινε σπίτι».

«Νόμιζα ότι θα ήταν στο σπίτι σου», αποκρίθηκε ο Φρέντρικ. «Η Νούρα είπε ότι θα ήσαστε εκεί και θα βλέπατε ταινία».

«Ναι, αυτό θα κάναμε», εξήγησε η Ρεμπέκα. «Αλλά στο μεταξύ προέκυψαν άλλα πράγματα».

«Πότε έφυγε;»

«Δεν ξέρω πότε ακριβώς. Ήπιαμε πολύ, και η Άναμπελ... ήταν... αρκετά μεθυσμένη. Συγγνώμη!» φώναξε την ώρα που ο

Φρέντρικ έβγαινε από το δωμάτιο. «Θα την ακολουθούσα μέχρι το σπίτι σας, αλλά...»

«Δεν ήταν εκεί, ε;» Ο Σβάντε εμφανίστηκε ξαφνικά στα νότια του.

«Όχι. Αυτό είπε μόλις η Ρεμπέκα».

«Ναι, λες και ξέρει τι της γίνεται...»

«Τι υπάρχει πίσω απ' αυτή την πόρτα;» ρώτησε ο Φρέντρικ και έδειξε με το χέρι του.

«Δεν είναι εκεί μέσα. Αυτό είναι σίγουρο».

«Πώς γίνεται να είσαι τόσο βέβαιος;»

«Επειδή», απάντησε ο Σβάντε, «μόνο εγώ έχω το κλειδί του δωματίου».

«Τότε θα μπορούσες ν' ανοίξεις».

«Θα το έκανα ευχαρίστως αν δεν το είχα χάσει. Το έχασα χτες. Γι' αυτό είμαι σίγουρος ότι δεν είναι κανένας εκεί μέσα. Μήπως θέλεις να σε βοηθήσω να ψάξεις; Έχουμε ένα μηχανάκι με καρότσα εκεί κάτω. Είναι κωλοφτιαγμένο. Θα μπορούσαμε να πάμε...»

Ο Φρέντρικ κοίταξε μέσα στα μεγάλα μάτια του Σβάντε. Υπήρχε κάτι το αξιοπερίεργο σ' αυτά. Σκέφτηκε πως ο Σβάντε δεν ήταν κάποιος που θα ήθελε να έχει μαζί του έξω στους δρόμους ψάχνοντας για την Αναμπελ. Αυτός αποτελούσε δημόσιο κίνδυνο στην κατάσταση που βρισκόταν.

«Φυσικά και θα σε βοηθήσουμε», συνέχισε ο Σβάντε. «Δηλαδή... έχω ακούσει ότι δεν της επιτρέπεται να είναι έξω αργά τις νύχτες και...»

Ο Φρέντρικ κοίταξε προσεκτικά το νεανικό πρόσωπο και σκέφτηκε πως ήταν αλήθεια αυτό που είχε ακούσει στο χωριό, πως ο γιος του εργοστασιάρχη ήταν ένα αντιπαθητικό κωλόπαιδο.

Όταν ο Φρέντρικ επέστρεψε στο αυτοκίνητο, είδε πως είχε τρεις αναπάντητες κλήσεις από τη Νούρα. Της τηλεφώνησε ελπίζοντας

ότι θα του έλεγε πως η Άναμπελ ήταν στο σπίτι, αλλά άκουσε αμέσως στη φωνή της ότι δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο.

«Είσαι ακόμα στο εμπορικό κέντρο;» τον ρώτησε. Και πριν προλάβει εκείνος να απαντήσει, πρόσθεσε: «Είναι εκεί;»

«Όχι», είπε ο Φρέντρικ. «Δεν είναι εδώ».

«Και πού είναι;»

«Δεν ξέρω».

«Πέρα από το σπίτι της Ρεμπέκα».

«Η Ρεμπέκα είναι εδώ», αποκρίθηκε ο Φρέντρικ. «Ηρέμησε», πρόσθεσε όταν η Νούρα άρχισε να κλαίει. «Σίγουρα είναι στον δρόμο για το σπίτι. Θα κοιτάξω να τη βρω».

«Φρόντισε να τη φέρεις σπίτι...» είπε η Νούρα. «Φρόντισε, που να πάρει ο διάολος, να τη φέρεις σπίτι, Φρέντρικ!»

2

Η Τσάρλι ξύπνησε ήδη στις εφτά. Έπειτα από διασκέδαση δεν ξυπνούσε καλά – και κυρίως όχι σ’ ένα άγνωστο κρεβάτι. Κοίταξε τον άντρα δίπλα της. Μάρτιν. Έτσι δεν τον λένε; Κι εκείνη πώς είχε πει ότι την έλεγαν; Μαρία; Μαγκνταλένα; Έλεγε πάντα ψέματα για το όνομά της όταν συναντούσε άντρες στα μπαράκια – όνομα και επάγγελμα. Το έκανε περισσότερο για να μη τους μπει καμιά ιδέα να την ψάξουν αλλά κι επειδή τίποτα δεν την έκανε να χάνει την ερωτική της διάθεση όσο τα αστεία με τις χειροπέδες και τις ένστολες γυναίκες. Ήταν ένα πρόβλημα που είχε (ένα από αυτά) και της την έσπαγε εύκολα.

Αυτός ο Μάρτιν την είχε πλησιάσει και τη ρώτησε γιατί καθόταν μόνη στο μπαρ και, χωρίς να περιμένει απάντηση, την κέρασε ένα ποτό και ύστερα ακόμα ένα, κι όταν έκλεισε το μπαρ, είχαν συνεχίσει στο σπίτι του. Ο Μάρτιν δεν ήταν τύπος που έφερνε κόσμο στο σπίτι του από το πρώτο βράδυ, έτσι είπε όταν προσπαθούσε να ξεκλειδώσει την εξώπορτα του διαμερισμάτος του. Και η Τσάρλι τού αποκρίθηκε πως εκείνη ήταν. Ήταν ακριβώς αυτός ο τύπος γυναίκας που πήγαινε στα σπίτια ήδη από το πρώτο βράδυ. Ο Μάρτιν είχε γελάσει, λέγοντας ότι του άρεσαν οι γυναίκες με τέτοιου είδους χιούμορ, και δεν της έκανε καρδιά να του πει πως δεν επρόκειτο για αστείο.

Σηκώθηκε προσεκτικά. Το κεφάλι της βροντοχτυπούσε. Πρέ-

πει να πάω στο σπίτι μου, συλλογίστηκε. Πρέπει να βρω τα ρούχα μου και μετά να πάω στο σπίτι.

Το φόρεμά της ήταν στο πάτωμα της κουζίνας – αδιαφόρησε για το σλιπάκι. Είχε φτάσει στο χολ, όταν πάτησε ένα παιχνίδι, που αμέσως άρχισε να παίζει δυνατά το *Μικρό προβατάκι*. «Γαμώτο...» ψιθύρισε. «Διάολε...» Άκουσε τον Μάρτιν να γυρίζει πλευρό στο κρεβάτι. Βγήκε γρήγορα από το χολ, πήρε στο χέρι τα παπούτσια της, άνοιξε την εξώπορτα και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες.

Δεν ήταν προετοιμασμένη για το φως που την έλουσε μόλις βγήκε στον δρόμο από τη δίφυλλη πόρτα και της πήρε λίγο χρόνο ώσπου να συγκεντρωθεί και να καταλάβει πού ακριβώς βρισκόταν. Στο Εστεριμάλι. Στην οδό Σεπαργκάταν. Με ταξί θα έφτανε σε πέντε λεπτά στο σπίτι της. Κοίταξε γύρω της, αλλά δε φαινόταν πουθενά κάποιο ταξί, οπότε άρχισε να βαδίζει.

Όταν είχε περπατήσει δύο τετράγωνα, τηλεφώνησε ο Τσάλε. «Έξω και τρέχεις;» τη ρώτησε.

«Ναι. Καλό είναι να προσπαθεί κανείς να ζει λίγο υγιεινά. Είσαι στη δουλειά;»

«Ναι. Όταν σηκώνεσαι τα χαράματα, τότε ευχαρίστως μπορείς να έρθεις κι εδώ».

Η Τσάρλι χαμογέλασε. Όταν το θέμα έφτανε στο υπηρεσιακό καθήκον, εκείνη και ο προϊστάμενός της ήταν ίδιοι. Σε άλλα θέματα, τους χώριζαν χιλιόμετρα, αλλά, σε αντίθεση με άλλους μεγαλύτερους σε ηλικία άντρες στην υπηρεσία, ο Τσάλε δεν αμφισβητούσε τη δική της επαγγελματική ικανότητα. Την τρέλαινε που δεν την υποστήριζε όταν ακούγονταν διάφορα για το νεαρό της ηλικίας της ή το γεγονός ότι ήταν γυναίκα, αλλά συγχρόνως δεν μπορούσε και να μην κολακεύεται όταν αυτός, πίσω από κλειστές πόρτες, την αποκαλούσε «καλύτερη ερευνητρια-ανακρίτρια» του.

Η Τσάρλι είχε προσληφθεί στο Εθνικό Τμήμα Επιχειρησιακού Σχεδιασμού πριν από δύο χρόνια. Το πρώτο διάστημα ήταν πολύ κουραστικό. Κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής της είχε ακούσει πολλές ιστορίες τρόμου για τη γεροντοκρατία στην υπηρεσία, αλλά ποτέ δεν είχε καταλάβει πραγματικά πόσο εξοπλωμένη ήταν. Η επαγγελματική φρασεολογία, τα υπονοούμενα, οι σπόντες για την εμμηνόρροια μόλις έλεγε κάτι αντίθετο. Οι περισσότεροι συνάδελφοί της στο Εθνικό Τμήμα Επιχειρησιακού Σχεδιασμού ήταν μεσήλικες άντρες που υποστήριζαν ο ένας τον άλλο επί δεκαετίες. Αυτό είχε φανεί ήδη από την πρώτη μέρα, πως δεν τους άρεσε να έχουν συνάδελφο μια νεαρή κοπέλα – τουλάχιστον, όχι στη θέση που είχε η Τσάρλι. Ένας από αυτούς το είχε πει στα ίσα πως αποδεχόταν να έχει μια γυναίκα από πάνω του μόνο στο κρεβάτι. Δεν έπαιζε κανέναν ρόλο το γεγονός ότι η Τσάρλι είχε μια καριέρα κομμάτι, πως είχε πτυχίο ψυχολογίας όταν άρχισε να φοιτά στην Ανώτερη Σχολή της Αστυνομίας. Πώς είχε προλάβει να πάρει πτυχίο; της είχε πει κάποιος άντρας όταν ήταν νέα στην υπηρεσία. Πώς είχε προλάβει να πάρει πτυχίο τριετούς φοίτησης ενώ ήταν είκοσι ετών όταν μπήκε στην Ανώτερη Σχολή της Αστυνομίας;

Και η Τσάρλι είχε πει ακριβώς αυτό που είχε συμβεί, πως είχε πηδήσει μία τάξη στο σχολείο, είχε πάρει απολυτήριο λυκείου στα δεκαεφτά της και μετά πήγε κατευθείαν στο πανεπιστήμιο. Ο συνάδελφος είχε ζαρώσει το μέτωπό του και είχε πει πως δεν ήταν καλό να συνεχίζει κανείς τις σπουδές του αμέσως μετά το λύκειο, πως ήταν καλύτερο να αποκτά πρώτα λίγη εμπειρία ζωής, να κάνει ταξίδια και να μεγαλώσει ως άνθρωπος. Η Τσάρλι τον αντέκρουσε λέγοντάς του πως δεν έβρισκε κάποια ουσία στο να ταξιδεύει εδώ κι εκεί και να χάνει τον καιρό της απλώς για να κάνει ταξίδια. Όσο για την εμπειρία ζωής, την είχε αποκτήσει όταν σπούδαζε. Η ζωή δε σταματάει επειδή σπουδάζει κανείς στο πανεπιστήμιο. Ο συνάδελφος την είχε κοιτά-

ξει με ένα υπεροπτικό χαμόγελο, σαν να ήταν νεαρή και ηλίθια για να καταλάβει τι εννοούσε.

Η Τσάρλι για μεγάλο διάστημα ήλπιζε πως η θλιβερή αυτή στάση θα μαλάκωνε με το πέρασμα του χρόνου, αλλά η ζηλοφθονία και η καχυποψία θαρρείς και αυξάνονταν όσο πιο ψηλά ανελισσόταν στην ιεραρχία. Το πρώτο διάστημα υποστήριζε τον εαυτό της, είχε καβγαδίσει, είχε φύγει από το δωμάτιο του καφέ και είχε γράψει θυμωμένα μείλ στους προϊσταμένους της. Αλλά μετά έκανε κι εκείνη ό,τι και οι περισσότερες γυναίκες συνάδελφοι που είχαν προοδεύσει στην επαγγελματική τους ζωή: είχε χαμηλώσει τη φωνή της και σταμάτησε να χαμογελάει. Και ύστερα από αυτό είχε περισσότερο χρόνο και ενέργεια για να κάνει αυτά για τα οποία την είχαν προσλάβει. Νωχελικά, θα μπορούσε να σκεφτεί μερικές φορές, δειλά και εγωιστικά. Αλλά αν δεν το είχε κάνει, δε θα είχε καταφέρει να μείνει στην υπηρεσία, να εξελιχθεί, να αναρριχηθεί, κι αυτό το ένστικτο ήταν εντονότερο από τη θέληση να μαλώνει με ηλίθιους, που δεν τους έκοβε περισσότερο.

Δεν ήταν, βέβαια, όλοι οι συνάδελφοι ίδιοι. Υπήρχαν εξαιρέσεις. Μια από αυτές λεγόταν Άντερς Μπρατ, κι αυτός ήταν ο πιο κοντινός συνεργάτης της. Ήταν μόνο μερικά χρόνια μεγαλύτερός της και τον είχε συμπαθήσει ήδη από την πρώτη στιγμή. Προέρχονταν από εντελώς διαφορετικά περιβάλλοντα. Ο Άντερς ήταν τυπικός εκπρόσωπος της ανώτερης κοινωνικής τάξης, ένας άνθρωπος που μεγάλωσε μέσα σ' ένα πλούσιο και ασφαλές περιβάλλον. Έκανε ιστιοπλοΐα το καλοκαίρι, σκι στις Άλπεις τον χειμώνα. Ενίοτε μπορούσε να γίνει βαρύς, υπεροπτικός και εκνευριστικός, αλλά η Τσάρλι τον συγχωρούσε επειδή είχε τρεις άλλες ιδιότητες που εκείνη εκτιμούσε στους ανθρώπους: καλή καρδιά, χιούμορ και αυτογνωσία.

Ο Άντερς συνήθιζε να αστειεύεται για το πόση πλάκα είχε όταν η Τσάρλι ήρθε στην υπηρεσία και ανακάτεψε λίγο τη σούπα. Είχαν μιλήσει πολύ για το όνομά της. Την πρώτη μέρα, κά-

ποιος τη ρώτησε αν την πειράζει να την αποκαλεί Τσαρλίν για διευκόλυνση – διαφορετικά, θα έπρεπε να λένε και το επώνυμο κάθε φορά που μιλούσαν για κείνη και τον προϊστάμενό τους. Η Τσάρλι είχε απαντήσει πως την πειράζει. Ήθελε να την αποκαλούν Τσάρλι και όχι κάτι άλλο.

Αργότερα της είχε πει ο Άντερς ότι όλοι είχαν γελάσει με αυτό, με το γεγονός ότι ο προϊστάμενος άλλαξε όνομα όταν ήρθε εκείνη στην υπηρεσία. Πόσοι μπορούσαν να κάνουν τον προϊστάμενό τους να αλλάξει όνομα;

Η Τσάρλι πάτησε μια πέτρα κι έβρισε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τσάλε.

«Τίποτα».

«Μπορείς να έρθεις στη δουλειά μετά;» τη ρώτησε.

Πάγωσε το στήθος της. Θα δούλευε σήμερα; Το είχε ονειρευτεί, άραγε, πως ο Τσάλε της είχε πει πως ήταν ελεύθερη για τη μέρα;

«Ξέρω ότι σου είπα πως είσαι ελεύθερη σήμερα», συνέχισε ο Τσάλε, «και ξέρω πως η ζέστη έχει σπάσει ρεκόρ κι όλα τα παρόμοια, αλλά έχει προκύψει κάτι. Έχεις δει τις αφίσες των εφημερίδων με τους κυριότερους τίτλους;»

«Τις αφίσες;» Η Τσάρλι συνειδητοποίησε ότι δεν είχε διαβάσει καν τα νέα στο κινητό της.

«Ένα δεκαεφτάχρονο κορίτσι έχει εξαφανιστεί στην περιοχή της Βεστεργέτλαντ».

«Πότε;»

«Τη νύχτα μεταξύ Παρασκευής και Σαββάτου. Οι επαρχιώτες εκεί κάτω νόμιζαν στην αρχή πως η εξαφάνιση ήταν εθελούσια, οπότε δεν έκαναν τίποτε. Αργότερα, όμως, προέκυψαν άλλα στοιχεία, που δείχνουν ότι πρόκειται για έγκλημα».

«Τι;»

«Τα συνηθισμένα. Δεν έχει χρησιμοποιηθεί το κινητό της, και οι λογαριασμοί της είναι άθικτοι».

«Πού στη Βεστεργέτλαντ;»

«Στο Γκούλσπονγ*».

Η Τσάρλι σταμάτησε. Ο Τσάλε συνέχισε να μιλάει για την εξαφάνιση, αλλά εκείνη είχε πάψει να ακούει. Το μόνο που ηχούσε στα αυτιά της ήταν το όνομα του χωριού: Γκούλσπονγ.

«Τσάρλι;» είπε ο Τσάλε. Εκείνη τον άκουσε να ανάβει τσιγάρο. «Είσαι εκεί;»

«Ναι».

«Στέλνω εκεί εσένα και τον Άντερς. Ίσως είναι καλό και για σένα να φύγεις για λίγο από δω».

Η Τσάρλι δεν μπόρεσε να μην του πει πως θα ήταν καλό να λείπει και ο Χιούγκο για λίγο. Εκτός αυτού, ήταν απασχολημένη με άλλη υπόθεση. Ο Τσάλε, όμως, της αποκρίθηκε πως μπορούσε να αναθέσει την υπόθεση σε άλλους, η έρευνα για την εξαφάνιση ήταν ακριβώς στην αρχή της, και ναι, θα μπορούσε να στείλει τον Χιούγκο, εκείνη, όμως, δε θα έπρεπε να το εκλάβει σαν τιμωρία, αλλά ως ένα...»

Τώρα, σκέφτηκε η Τσάρλι. Τώρα θα πω ότι δεν μπορώ, δεν μπορώ να πάω εκεί.

«Τσάρλι;»

«Οκεί», του απάντησε. «Θα πάω». Υπάρχει ακόμα εκεί το αστυνομικό τμήμα; ήθελε να τον ρωτήσει. Αντί γι' αυτό όμως, άκουσε τον εαυτό της να λέει πως θα πήγαινε στην υπηρεσία σε μία ώρα.

Όταν είχαν ολοκληρώσει τη συνδιάλεξη, η Τσάρλι πήγε στο πλησιέστερο κατάστημα *7-Eleven*. Ένα ροδοκόκκινο κορίτσι με μεγάλα μάτια κάτω από τον τίτλο «Εξαφανισμένη» την κοιτούσε από την αφίσα της εφημερίδας. Άνοιξε το κινητό της, μπήκε στο σάιτ της εφημερίδας *Dagens Nyheter* και διάβασε. Το κορί-

* Το χωριό Γκούλσπονγ (νοτιοδυτικά της Σουηδίας) βρίσκεται μεταξύ των γεωγραφικών περιφερειών Βεστεργέτλαντ και Βέρμλαντ. Χωρίζεται στα δύο από τον ομώνυμο χείμαρρο που το διασχίζει, και κάθε πλευρά του ανήκει στην αντίστοιχη γεωγραφική περιφέρεια. (Σ.τ.Μ.)

τσι ήταν η δεκαεφτάχρονη Άναμπελ Ρους. Το επώνυμο της φάνηκε γνωστό, αλλά η Τσάρλι δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. Πώς ήταν δυνατόν να θυμάται όλα τα σόγια του μικρού χωριού; Είχε να πάει εκεί... Άρχισε να μετράει χρόνια. Ήταν πράγματι πριν από δεκαεννιά χρόνια;

Στο Γκούλσπογγ, μια μικρή σουηδική πόλη χαμένη στο πουθενά, το καλοκαίρι κυλάει αργά, βαρετά... έως τη μέρα που εξαφανίζεται η δεκαεφτάχρονη Άναμπελ.

Η ντετέκτιβ Τσάρλι Λάγκερ, που έρχεται από τη Στοκκόλμη για την έρευνα, είναι καλή στη δουλειά της – άλλωστε, η δουλειά της τη βοηθάει να βάζει σε τάξη το χάος μέσα της. Δε θέλει να αναλάβει αυτή την υπόθεση, αλλά καταλήγει να κάνει αυτό που κάνει πάντα: να ακολουθεί τις διαταγές. Έτσι, αναγκάζεται να γυρίσει στο μέρος που άφησε στα δεκατέσσερά της, το μέρος που έχει κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να διαγράψει από τη ζωή της. Και μόλις πατάει το πόδι της εκεί, οι αναμνήσεις ζωντανεύουν.

Θυμάται πώς είναι να μεγαλώνεις σε μια πόλη όπου δεν έχεις τίποτα να κάνεις, εκτός από το να ονειρεύεσαι να φύγεις. Πώς είναι να έχεις μια μητέρα άρρωστη και αλκοολική.

Όσο ψάχνει να βρει την αλήθεια για το τι συνέβη στην Άναμπελ, τόσο πιο βαθιά βυθίζεται η Τσάρλι στο παρελθόν της. Και πρέπει να αντιμετωπίσει την πιο οδυνηρή ανάμνηση απ' όλες: τη στιγμή που άφησε έναν άλλο άνθρωπο να πεθάνει...

Μια ιστορία γραμμένη με ζωντάνια, που έχει αυθεντικότητα και αιχμαλωτίζει τον αναγνώστη.

BTJ

Το ντεμπούτο της Λίνα Μπενγκτσντότερ είναι ένα ευφυές και σφικτοδεμένο αστυνομικό μυθιστόρημα... Τα έχει όλα, ακόμα κι αν αυτό δε φαίνεται με την πρώτη ματιά.

Dagens Nyheter

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 20618

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ